

Rozsdás bökö

Mert nem széled a köd, és föl sem fénylik a földünk,
mert lapuló igazak és köd alatt ködevők...
S bár rozsdás a bökö, és szélmalom ellen a harcod,
töröd a vers, s hegye jó, szűrni lehet vele még!

Ige-irtványok

Óh, mért könnyezel árván vers-sűrűs magyar erdő?
Egykori, égre törő tölgyeidet siratod?
Tüskés, csúf igekötőjel irtványok, nézd, hogy szaporulnak,
és honi, lírai gazt szó-szederinda lepi.

Vívódó

Költőnknek most lelke borong, és fáj hasikája,
hát vívódik a vers, kussolj nemzeti gond!

Alku

„Elfeledem volt bűneidet, ha beállsz csapatomba!”
„Add a kezed Samu bá”, készen az új parola.

Odaát

Most csak az érdek és hatalom dominálhat a földön?
Csönd legyen ó-ideák, jobb nektek odaát.

Némely „közdolgokban forgókra”

Hány Saulusból lett Paulus már, hosszú a névsor...
Hussanj ó köpönyeg, vár a damaszkuszi út.

Jelkép-váltás

Nemzeti szín s koronánk lomtárba kerül már,
új jelkép ide kell, Cola címeres a mez.

Helyszíni riport

„Itt tüntetnek a gazdák? – Téved, uram! Bemutatják
támogatásunkból most vett gépeiket!

Részvétlenség

Önként tán palacsinta-evésre se mozdul a polgár.
Úzni a szürke közönyt zsarnokok ostora kell!